

Pohádka o zatoulaném Bimovi

Byl jednou jeden statek a na tom statku se ovčácké fenečce Hafince narodila štěňátka. Rostla jako z vody a zanedlouho už se proháněla po dvoře. Maminka Hafinka jim ukazovala ten veliký a krásný svět, ve kterém žije spousta zajímavých tvorů. Po dvoře se procházely slípky s kuřátky, kachny a husy, mezi nimi si pyšně vykračoval kohout. Štěňátka hezky pozdravila, jak je to učila maminka. Kohout přátelsky přikývl a dál pokračoval v obchůzce. V chlívků si povídala prasátka a nedaleko v ohradě si je zvědavě prohlížela koza s kůzlátky.

„Kampak jdete?“ zeptala se koza Rózinka.

„Jen k velké ohradě a zpět,“ odpověděla Hafinka. „Štěňátka už budou brzy unavená.“

Vesele zamávala ocasem a vedla své psí děti dál. U ohrady na ně už čekaly kravičky, nedaleko se pásli koníci a za ním zvědavě vykukoval oslíček. Štěňátka si je prohlížela a divila se, že může být někdo tak veliký. Nejvíce nadšený byl malý Bim. Rozhlížel se po tom velkém světě a byl moc zvědavý, co je asi dál, za tou velkou ohradou.

A tu kolem něj proletěl motýlek a Bim se za ním rozběhl. Poskakoval a chňapal po něm svými drobnými zoubky. Motýlek si sedl na krásnou kopretinu a dopřával si odpočinek. Bim uviděl další krásné květiny. Tolik barev, a ta vůně! Všechno ho zajímalo. Kolem proletěl ptáček a Bim se rozběhl za ním až k lesu. A najednou si uvědomil, že je tam sám. Maminka a sourozenci nikde!

Ňafal, kňučel, ale nikdo mu neodpověděl. Slyšel jenom šumění lesa a zvuk protékajícího potůčku. A protože z toho běhání dostal velikou žízeň, vydal se k němu a pořádně se napil. A tu se mu už začala únavou klížit očka, a tak si na chvíli lehl do mechu a usnul.

Mezitím maminka Hafinka odvedla štěňátka domů a pořád se nemohla dopočítat. Kdo tu jenom chybí? No jistě, zase ten nezbeda Bim! Vrátila se ven a hledala ho všude po dvoře. Ptala se zvířátek, jestli ho neviděla, oběhla celé stavení i ohrady, ale Bim nikde nenašla.

Bim se mezitím probudil a zjistil, že už se začíná stmívat. Chvilí jen tak seděl a divil se, kde to jenom je. Bylo mu smutno a dal by všechno na světě za to, aby byl zase zpátky doma u maminky.

Ze stromu se na Bima koukala veverka. Přišla blíž a Bim se jí zeptal: „Nevíš, kudy mám jít domů?“ A veverka se usmála